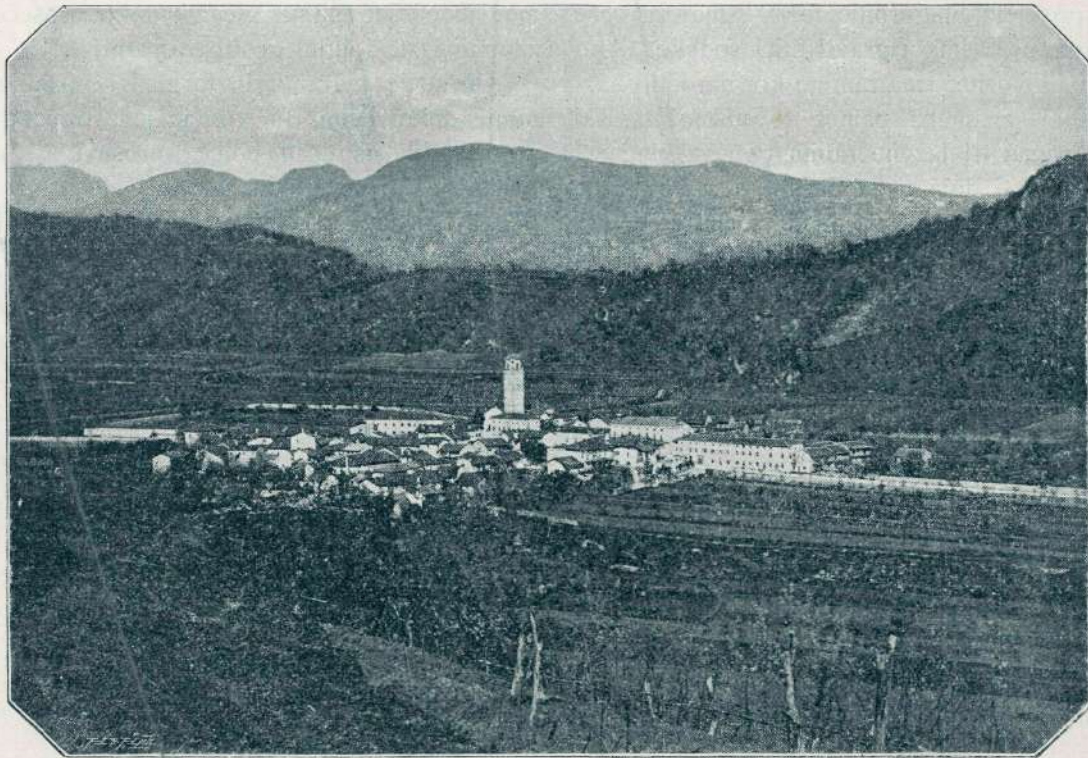

Po zimi je izginil iz hleva konj, no in kaj naj počnem z vozom brez konja? . . . Pravice hočem, pravice! A kaj je vsem skupaj za pravico, ha, ha!

Poznam vas, poznam vas! Vse, vse! Tudi tebe, France! Pozabil si, kako si se tolikrat grel pri nas, dokler si bil še majhen; doma je bilo temno, mrzlo, vlažno in veden prepir. In jedel si z nami, večerjal — po zimi smo ti natočili često po skledico čaja . . . a ti

si pozabil, in sedaj se mi rogaš z drugimi vred. „Lakomnik!“ šepetate med sabo, kadar grem mimo . . . Jaz lakomnik! Pravice hočem, samo pravice!

Pa blaga ne dobim več na vero. Izgubljen kredit! Plačaj prej, kar si dolžan! Prav, prav! Vsakemu svoje! Niti toliko vašega nečem (dotaknil se je z nohtom zoba) — niti toliko! Ne bojte se, nikomur ne odnesem ničesar . . . Šla je hiša . . . Ne bojte se, ne

Šempeter Slovenov na Laškem. (Gornji severni del.)

Fot. Malignani.

bojte — kaj naj delam v Ameriki? Nate! Koliko sem dolžan tebi? . . . Prav. Tu imaš. In tebi? . . . Evo! Da ne boš rekel! . . .

Sedaj šele grem . . . Par sto imam še, s tem grem v Ljubljano, tam pričnem trgovinico, branjarjico odprem in žganje bom točil. In otroci bodo hodili v šolo. Starejši gre tako v osmo, a potem v lemenat . . . in potem nam bo vsem dobro. Tako sem mislil — a on ne. Mimica pojde v tretji razred . . . bistra glavica . . . ona bo učiteljica . . . tudi ona nam bo pomagala, kako pa . . . No, in Ivan se

tudi kmalu izučil za mizarja . . . In našel sem jo, beznico, da točim žganje, pa še svojega ne, na gospodarjev račun . . . A kaj, — mora že tako biti. Ej otroci — kaj vendar mislite? Šola kar požira! Sedaj knjige, sedaj zvezek, svinčnik . . . Odkod naj jemljem? Pa naj bo! Zadnji krajcar dam za vas, saj ste moji otroci in — saj mi povrnete, ko pridete do kruha . . . Nameril sem se tudi na branjarjico. No in trgovina gre, po malem sicer, a izhajamo, živimo. Še koncesijo bi skoro dobil, skoro.